

Irene Solanich Sanglas

Encara hi són

Encara hi són

Irene Solanich Sanglas

Publicacions de l'Abadia de Montserrat

Capítol 1

La vall

Fa sol. El dia és clar i tranquil. La roca de la muntanya està seca. Sembla que la pluja dels últims dies ja ha marxat. Ara el cel és blau i el paisatge està tranquil. La Noa ha esmorzat. Ha menjat un croissant i ha pres un cafè. Ara espera en Pere, que encara és al llit. Ella està molt contenta. Tant ella com ell tenen vacances. Tots dos tenen una setmana lliure de la feina. Fa molt de temps que volien marxar junts i ara tenen l'oportunitat perfecta. Volen descansar, estar junts i fer coses a la natura.

Fa uns dies van decidir llogar un apartament per anar de vacances a la vall de Tena, a Aragó. Així poden menjar quan vulguin i tornar a l'hora que vulguin. Volen passar els dies llegint, caminant pel bosc i escalant alguna muntanya. Fa poc que han començat a fer escalada, però ja els agrada molt. L'escalada és un esport que necessita força i concentració. Quan arribes a dalt, tens una gran recompensa: les vistes. I això els encanta.

La Noa està esperant en Pere. Té un llibre a les mans, però no pot llegir. Té moltes ganes de sortir i fer activitat i està nerviosa. Intenta llegir, però llegeix el mateix paràgraf moltes vegades. No es pot concentrar. Llavors guarda el llibre i agafa el mòbil. Busca infor-

mació sobre la via d'escalada d'avui. Llegeix la ressenya i comprova el material que ha de portar a l'arnès, aquell objecte que es fa servir per a assegurar-se i no caure a les escalades. En Pere triga a estar a punt. A la Noa els nervis se la mengen per dins. Està molt motivada. A vegades, en Pere la posa nerviosa. Ella sempre és molt puntual, ràpida, decidida i resolutiva. En Pere, en canvi, és més lent i li costa aixecar-se al matí. Però, malgrat tot, tenen gustos molt semblants i els agrada fer activitats junts.

En Pere ja s'ha aixecat del llit i ara es menja un croissant sucat a la seva llet amb Cola Cao mentre la Noa aprofita per fer-se el segon cafè del dia. Ella sap que això no ajuda gens a calmar els nervis, però no ho pot evitar. Li encanta el cafè.

Quan ja han recollit tot el que han embrutat per l'apartament decideixen que ja és hora de carregar el cotxe. El tenen aparcat just davant de l'apartament que han llogat i ho fa tot molt còmode. Posen les motxilles al maleter i un parell de bosses carregades amb el material que necessitaran. Avui volen escalar una paret vertical. La ruta comença a prop d'un riu i puja fins a un fort antic del segle XVII, el fort de Santa Elena. Una construcció pensada per defensar-se d'un possible atac. És un lloc on també es pot arribar caminant per un recorregut molt agradable. Però ells han triat el camí difícil: la paret. Els agrada el repte i la sensació d'aventura.

La Noa condueix una mica ràpid perquè vol arribar i començar a escalar. Quan té moltes ganes de fer alguna cosa, es posa nerviosa. Però són nervis bons. En Pere, assegut al seu costat, torna a tenir son. El vaivé del cotxe l'ha relaxat i els ulls se li tornen a tancar. Només triguen vint minuts, però ell ja ha tingut temps de tornar-se a adormir.

—Au va, desperta't! —diu la Noa quan ja han arribat.

—Ostres, sembla que anem a treballar! —respon en Pere.

—Va, no diguis això. Tu també tens ganes d'escalar.

—Sí, però no tinc pressa. Estem de vacances!

En Pere es desperta del tot. Surt del cotxe, s'estira, badalla i es posa la jaqueta. Han trobat una petita zona plana no gaire lluny de l'inici de la via que volen pujar. No hi ha ningú. Fa molt bon dia i és estrany que estiguin sols, però això també els agrada. Podran escalar sense pressa i sense gent.

Ja tenen tot el material ben col·locat i comencen a caminar. Abans de l'escalada, han de recórrer un caminet que va pel mig del bosc, però que és molt a prop de la roca de la muntanya que pujaran. Al camí hi ha túnels i coves amagats. Aquests llocs són de la guerra. Fa molts anys, els soldats s'hi amagaven i hi dormien. Després, altres persones també els van fer servir per a amagar-se o descansar.

A la Noa li agrada molt la història. El seu pare li explicava moltes coses quan era petita. Li parlava de la Guerra Civil. Ara que veu aquells túnels, vol saber més coses sobre aquell moment: dos bàndols, molta por, molta gana, molta misèria i una dictadura molt llarga. Tot això la fa pensar.

Caminen pel bosc i veuen restes de la guerra. La Noa té la pell de gallina. S'imagina com vivien aquelles persones en llocs tan freds i humits. Entren en algun túnel amb els frontals i il·luminen el lloc per on han de passar perquè tot és molt fosc. Hi fa molt fred. Devia ser molt difícil dormir allà. No hi havia roba tèrmica ni bons materials. Devien passar molta gana i fred. També molta por.

Tenen la sensació de ser en un lloc ple de fantasmes del passat, però continuen fins a poder trobar la via. La Noa segueix una ressenya d'internet que s'ha imprès. Allà hi diu que han de trobar una roca amb una marca de color vermell. Això els indicarà l'inici de la via. Quan troben la marca deixen anar un esbufec: buf! Encara no estan cansats, és només l'entusiasme de ser al

lloc on volien arribar. Deixen les motxilles a terra i miren amunt. La paret és molt vertical i el sol brilla molt. Sembla que farà calor. Es treuen la jaqueta. Potser tindran una mica de fred al principi, però si es comencen a moure aviat entraran en calor.

Estan preparats. Comença l'aventura!

Capítol 2

La boira

La Noa i en Pere es coneixen des de fa anys. Es van trobar a la universitat. Ella estudiava humanitats i ell, sociologia. Es van conèixer en una festa. Després, van començar a fer cafès i a dinar junts. Més endavant, anaven al gimnàs, i, amb el temps, també anaven junts al cinema, a clubs de lectura i fins i tot a alguna discoteca.

A vegades semblava que eren parella. Però cap dels dos ho va voler. Els agradava ser amics i prou. Tots dos havien tingut relacions, però curtes. No buscaven compromís. Potser per això els semblava bé la seva amistat.

Quan van acabar la carrera, les seves vides es van separar, però mai van deixar de trobar moments per compartir. La Noa va continuar a la universitat; va fer un màster i un doctorat. Ara fa classes i fa recerca, però té contractes curts i no sap com serà el seu futur. En Pere, en canvi, va decidir ser professor a l'institut. Potser no era la seva passió, però la feina és estable i li agrada estar en contacte amb joves.

Tot i les diferències, sempre han sabut trobar moments per

quedar. Encara fan cafès, parlen molt, llegeixen i fan esport. Ara, com que treballen, poden agafar-se algun cap de setmana lliure. De tant en tant marxen cap a muntanya o a la platja amb la furgoneta d'en Pere. Caminen, escalen, es banyen... Qualsevol excusa és bona per sortir junts i gaudir de la natura.

Aquest cap de setmana no és una excepció. Fins ara han tingut molta feina i, per tant, tenien moltes ganes de veure's i marxar. Volen trencar la rutina i oblidar-se de la feina.

—Vols començar tu o començo jo? —pregunta en Pere.

—Començo jo! Tu sempre vas més lent —diu la Noa, somrient i fent-li un gest divertit.

—Quina barra! —respon en Pere.

—Recorda que he hagut de despertar-te, aquest matí! —afegeix la Noa rient.

En Pere també riu. Sap que té raó.

Ella ja comença a pujar. Posa el peu a la primera roca i comença l'ascens. Els primers rajos de sol els arriben a l'esquena quan ja han pujat una mica. Que bé que s'han tret les jaquetes! Fa sol i no fa gens de fred. De fet, sembla que farà calor. Però, de moment, el sol els agrada. Escalfa el cos dels dos amics i els dona energia.

La Noa escala de pressa. Puja amb força i confiança. En Pere va una mica més lent perquè s'atura de tant en tant. A ell sempre li agrada fer fotografies del paisatge. També aprofita les parades per fer fotos a la Noa. I alguna *selfie* per penjar a Instagram.

—Noa, para una mica! No puc fer fotos amb aquest ritme! —cria en Pere.

—Ai, perdona! Estava concentrada i no me n'he adonat —respon ella.

Fan una petita pausa. Fan fotos, beuen aigua i gaudeixen de la vista. Ara el sol escalfa molt. El paisatge és preciós. No hi ha ningú i se senten sols al món. Els encanta aquest silenci i aquesta tranquil·litat.

El segon tram és una mica més difícil. La Noa ja ho sap perquè ho ha llegit a la ressenya. Hi ha un pas una mica complicat. Això vol dir que han de fer més força. Però no estan preocupats. Porten bon material i estan en forma.

La Noa passa el pas difícil amb molta agilitat. Ho fa bé. Ara és el torn d'en Pere. Mentre ell és al mig del pas difícil, el sol comença a marxar. Apareix una boira fina. Al principi, no sembla important. Però a cada pas la boira es fa cada vegada més densa i espessa. I també més freda.

Quan en Pere està acabant el pas complicat, la Noa ja no el veu. La boira ho tapa tot. Estan a prop, però no es poden veure. Ella decideix parar i crida:

—Pere, tot bé? No et veig!

—Sí, tranquil·la! Vaig bé, però tampoc et veig —respon ell per no preocupar-la.

—He arribat a un lloc pla força còmode. T'espero aquí.

En Pere es calma una mica quan sent la veu de la seva amiga. Quan arriba al lloc on és ella, s'assegura bé amb una corda, per no caure.

—Aquest canvi de temps és molt estrany, oi? —pregunta la Noa.
—La veritat és que sí. A veure, la primavera sol ser imprevisible, però no tant.

Decideixen que s'han de tornar a posar les jaquetes. Les treuen de la motxilla i s'abriguen bé. Van ben preparats, però el canvi de temps ha estat de cop i volta i els ha agafat per sorpresa.

—Hem perdut de vista fins i tot el fort —diu en Pere mirant amunt, intentant veure on acaba la via.

—Potser si continuem una mica més tornarem a veure l'edifici més amunt —proposa la Noa.

És veritat. Quan eren al cotxe, veien molt bé el cim de la via. Ara no veuen res. Fa un moment estaven separats entre ells per quatre o cinc metres i no es podien veure.

De moment decideixen que no es posaran els guants, encara que siguin d'aquells sense dits, per tenir més bon tacte amb la roca que estan escalant. Però de seguida senten fred a les mans i a la cara. La humitat és cada cop més alta. Ara es penedeixen de no haver-se abrigat més.

—Noa, potser hauríem de baixar. Això comença a ser perillós —diu en Pere.

—Impossible! —respon ella ràpidament—. No tenim cordes prou llargues. L'única opció és arribar a dalt. Però tens raó, això és perillós. Hem d'anar més ràpid i córrer a acabar la via.

En Pere no ho veu clar, però és veritat que no porten una corda gaire llarga. No poden baixar, han de continuar. Ara miren d'escalar més de pressa. Ja no s'aturen a fer fotografies. De totes maneres no es veu res, només boira blanca pertot arreu.

La Noa s'aferra a la roca, respira profundament i mira d'oblidar-se de la por. Mentre intenta calmar-se, recorda quan ella i en Pere van començar a escalar fa cosa d'un any i no s'esperava haver de viure una situació com la que estaven vivint ara. Ja han patit altres vegades per una tempesta, però sempre han tingut bona visibilitat. Ara no. No veuen res.

COL·LECCIÓ LECTURES GRADUADES

Nivell A1

Des de la Terra amb amor
Marta Mas / Albert Vilagrasa

Em dic Nicòstrat
Òscar Vendrell Corrons

Les taules de l'Olívia
Marta Mas / Albert Vilagrasa

Nivell A2

El gat que va perdre els bigotis
Xavier Gual

Entre línies
Marcel Bartumeus

La caixa de joies
Jordi Dausà Mascort

La Llar dels Cabells
Òscar Vendrell Corrons

Encara hi són
Irene Solanich Sanglas

La nit del cometa
Elisabet Ràfols

Nivell B1

El club de la petanca
Òscar Vendrell Corrons

El lladre del mocador verd
Teresa Artigas

Els Fak Eh
Jordi Dausà Mascort

La Noa i en Pere volen passar uns dies tranquils a la muntanya. Els agrada escalar, caminar pel bosc i gaudir de la natura. Però, durant l'escalada, apareix una boira estranya que ho tapa tot.

Quan arriben a dalt la muntanya veuen un edifici estrany. És un antic fort abandonat. Decideixen entrar-hi per refugiar-se. El lloc és fosc, fred i ple de silencis estranys. A dins hi ha dibuixos misteriosos, portes que no s'obren i una presència.

La Noa i en Pere intenten trobar una sortida, però cada vegada tenen més por. Què és aquella ombra? Per què l'edifici sembla viu? Podran escapar-se abans que sigui massa tard?

Una història de misteri i terror entre la boira i les muntanyes.

A1 (NIVELL INICIAL)

A2 (NIVELL BÀSIC)

B1 (NIVELL INTERMEDI)